

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12Co/14/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8122205661
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8122205661.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochta a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Romana Lajoša v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. X, XXX XX C., právne zastúpená: JUDr. Marián Rušin, PhD., advokát so sídlom Štúrova 27, 040 01 Košice-mestská časť Staré Mesto, proti žalovanému: D. E., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F. XX, XXX XX C., právne zastúpený: JUDr. Miroslav Ondrušek, so sídlom Radničné námestie 33, 085 01 Bardejov, o vypratanie nehnuteľností, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 24C/48/2022-102 z 20.10.2023 takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok v I. vyhovujúcom výroku a v III. výroku o trovách konania.

II. Žalobkyni priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu s tým, že výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnom skončení veci.

odôvodnenie:

1. V záhlaví tohto rozhodnutia identifikovaným rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol nasledovne, cit:

„I. Žalovaný je povinný vypratať nehnuteľnosti vedené na G. H. I., katastrálny odbor, zapísané na liste vlastníctve č. XXX C. územie J. K., obec J. K., okres I., a to

- hnuťelné veci nachádzajúce sa v rodinnom dome J. L. XX postaveného na parcele č. XXX, parcela registra „C“, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 914 m² v časti bývalá stajňa;
- hnuťelné veci nachádzajúce sa v rodinnom dome J. L. XX postaveného na parcele č. XXX, parcela registra „C“, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 914 m² v časti v časti veranda;
- hnuťelnú vec - dreváreň nachádzajúcu sa na pozemku par. č. XXX, parcela registra „C“, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 914 m²;
- hnuťelné veci v sypanci vrátane pivnice nachádzajúce sa na pozemku par. č. XXX, parcela registra „C“ zastavaná plocha a nádvorie o výmere 914 m²;
- hnuťelnú vec - unimobunku nachádzajúcu sa na pozemku par. č. XXX, parcela registra „C“, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 914 m²;
- hnuťelnú vec - voliéru nachádzajúcu sa na pozemku par. č. XXX, parcela registra „C“, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 914 m²;
- hnuťelnú vec - kurník nachádzajúci sa na pozemku par. č. XXX, parcela registra „C“, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 914 m²,

a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.

III. Žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, pričom o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku“.

2. Po citovaní ust. § 126 Obč. zák., čl. 20 Ústavy SR, čl. 1 Dodatkového protokolu k Európskemu dohovoru, § 255 ods. 1, 2 a § 262 ods. 1 CSP svoje rozhodnutie vecne dôvodil tým, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala vypratania nehnuteľností v jej osobnom vlastníctve (bližšie špecifikovaných v žalobe) hnutelnými veci vo vlastníctve žalovaného, ktorý tie počas niekoľkých rokov vo vzťahu so žalobkyňou nasťahoval (doniesol) na jej nehnuteľnosti, keď po tom, ako sa žalovaný odsťahoval, ani na výzvu žalobkyne, si tieto hnutelné veci nezobral, čím užíva nehnuteľnosti žalobkyne bez právneho dôvodu. Následne na základe vykonaného dokazovania zistil, že žalobkyňa je výlučnou vlastníčkou nehnuteľností nachádzajúcich sa na LV č. XXX k.ú. J. K., obec J. K., parc.č. XXX o výmere 914 m², zastavaná plocha a nádvorie, na ktorej je postavený rodinný dom súp.č. XX, pričom žalovaný nepoprel, že bol so žalobkyňou v dlhodobom partnerskom vzťahu a za to obdobie doniesol na nehnuteľnosti množstvo hnutelných vecí. Po ukončení ich partnerského vzťahu žalobkyňa vyzývala žalovaného na vypratanie vecí, ktoré sú v osobnom vlastníctve žalovaného a sú uložené v/ na nehnuteľnostiach v jej vlastníctve. Výzvou zo dňa 18.05.2022, ktorá bola doručená žalovanému dňa 20.05.2022, žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyzvala žalovaného na vypratanie všetkých vecí v osobnom vlastníctve žalovaného a to v časti bývalá stajňa, veranda, žiadala tiež vypratať dreváreň, sypanec vrátane pivnice, unimobunku, voliéru a kurník. Mal teda preukázané, že žalobkyňa je výlučnou vlastníčkou nehnuteľností, ktoré žiada vypratať a na ktorých sa nachádzajú hnutelné veci vo vlastníctve žalovaného, ktorý ani po mnohých výzvach a upozorneniach zo strany žalobkyne tie nevypratal. Žalovaný nemá žiadny právny titul na to, aby jeho hnutelné veci sa nachádzali v/na nehnuteľnostiach vo výlučnom vlastníctve žalobkyne. Za daného stavu je teda nepochybné, že žalovanému vznikla povinnosť predmetné nehnuteľnosti vypratať, keď ďalším ponechaním vecí na nehnuteľnostiach žalobkyne neoprávnene zasahuje do jej vlastníckeho práva k týmto nehnuteľnostiam. Žalovaný zasahuje podstatným spôsobom do práv žalobkyne a obmedzuje ju vo výkone vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam bez akéhokoľvek rozhodnutia súdu, súhlasu žalobkyne alebo iného právneho titulu. Podľa súdu žalobkyňa v konaní dostatočne preukázala dôvodnosť svojho nároku predloženými listinnými dôkazmi, ako aj nepopretím skutkových tvrdení zo strany žalovaného. Z uvedeného dôvodu žalobe vyhovel a rozhodol o povinnosti žalovaného nehnuteľnosti špecifikované vo výroku rozsudku vypratať. Súčasne mal za preukázané, že žalobkyňa sa žalobou domáha vypratania drevárne, ktorá sa čiastočne nachádza na pozemku parc. č. XXX kat. územie J. K. vo vlastníctve tretej osoby, ktorá nie žalujúcou stranou. Na základe uvedeného dospel k záveru, že v tejto časti žalobkyňa nemá aktívnu vecnú legitimáciu, preto v tejto časti žalobu zamietol. Uvedené však nemá žiaden vplyv na povinnosť žalovaného vypratať dreváreň z pozemku žalobkyne. K námietke žalovaného o nevykonateľnosti petitu žaloby poukázal na to, že v žalobe sú presne označené nehnuteľnosti, ktoré žalobkyňa požaduje vypratať a v akom rozsahu. To znamená, že žalovaný je povinný vypratať všetky hnutelné veci v jeho vlastníctve nachádzajúce sa v rodinnom dome súp.č. XX postaveného na parcele registra C parc. č. XXX zastavaná plocha a nádvorie o výmere 914 m², zapísané na LV XXX k.ú. J. K., obec J. K. v časti bývalá stajňa, v časti veranda, tiež žalobkyňa žiadala vypratať dreváreň, hnutelné veci v sypanci vrátane pivnice, unimobunku, voliéru a kurník nachádzajúce sa na parcele registra C parc.č. XXX zastavaná plocha a nádvorie o výmere 914 m², zapísané na LV XXX k.ú. J. K., obec J. K.. Nevyhovel návrhu žalovaného na vyžiadanie a pripojenie si spisu Mestského súdu Košice sp.zn. 38C/191/2016, v ktorom žalovaný ako žalobca si uplatňuje proti žalobkyni ako žalovanej vydanie bezdôvodného obohatenia z titulu zhodnotenia nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobkyne zapísaných na LV č. XXX k.ú. J. K., lebo mal za to, že predmet konania vo veci sp.zn. 38C/191/2016 nemá vplyv na rozhodnutie o žalobe žalobkyne, ktorá sa domáha vypratania svojich nehnuteľností. Žalovaný žiadnym spôsobom nespochybnil výlučné vlastnícke právo žalobkyne vo vzťahu k nehnuteľnostiam zapísaných na LV č. XXX. Taktiež nespochybnil ani tú skutočnosť, že na predmetných nehnuteľnostiach sa nachádzajú hnutelné veci v jeho vlastníctve. Žalovaný viackrát poukázal na to, že na vypratanie potrebuje dlhšiu lehotu a nespochyboval a nerozporoval skutočnosti uvádzané v žalobe. Zároveň súd nevykonal výsluch žalovaného, ktorý sa bez ospravedlnenia nezúčastnil nariadeného pojednávania. Úspešná žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania voči neúspešnému žalovanému v rozsahu 100 %. Pokiaľ ide o zamietnutie žaloby v prevyšujúcej časti poukázal na to, že žaloba bola zamietnutá v nepatrnej časti čo sa týka vypratania parcely č. XXX, ktorej vlastníčkou je tretia osoba. Na povinnosť žalovaného vypratať dreváreň z pozemku žalobkyne uvedené vplyv však nemá. Z uvedeného dôvodu súd priznal žalobkyni plnú náhradu trov konania voči neúspešnému žalovanému.

3. Označený rozsudok včas podaným odvolaním, čo do I. vyhovujúceho výroku a čo do III. výroku o trovách konania, poukazujúc na odvolacie dôvody uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. a/, b/, f/ a h/ CSP napadol žalovaný. Na prvom mieste odvolateľ namieta nevykonateľnosť rozsudku, nakoľko jeho I. výrok nešpecifikuje, že sa má jednať o veci vo výlučnom vlastníctve odvolateľa, čo nekorešponduje ani s odôvodnením napadnutého rozsudku, v ktorom v jeho bode 17. sa uvádza, že ide o hnutelné veci v jeho vlastníctve. Podľa jeho názoru, tento bod odôvodnenia pracuje s predpokladom, že žalobkyňa nemá v/ na daných nehnuteľnostiach žiadne hnutelné veci v jej osobnom vlastníctve. Uvedená úvaha nebola predmetom dokazovania a ak by odvolateľ vypratá a odniesol všetky hnutelné veci nachádzajúce sa v/ na nehnuteľnostiach, s určitosťou by porušil vlastnícke právo žalobkyne, pretože nie je zjavné, ktoré tam nachádzajúce sa veci patria žalobkyňi, ktoré sú v spoločnom podielovom vlastníctve a ktoré sú majetkom odvolateľa. Bez konkretizácie hnutelných vecí, ktoré sa majú vypratáť, je rozsudok nevykonateľný. Na druhom mieste odvolateľ má za to, že žalobou v súdnej veci mu žalobkyňa bráni v jeho práve v konaní pred Mestským súdom Košice pod sp. zn. 38C/191/2016, v ktorom sa on voči nej domáha vydania bezdôvodného obohatenia titulom zhodnotenia majetku žalobkyne jeho konaním. Predmetom zhodnotenia sú totiž aj drobné stavby a zhodnotenie celej nehnuteľnosti žalovanej, ktoré žalobkyňa žiada vypratáť. Žalobkyňa sa domáha odstránenia nehnuteľností, ktoré zakladajú jej bezdôvodné obohatenie sa na úkor odvolateľa. V ďalšom odvolateľ poukazuje na to, že súd pri vyhlásení rozsudku mal za to, že na nehnuteľnostiach žalobkyne sa nachádzajú iba jeho veci, a to bez náležitého zistenia skutkového stavu, lebo uvedené nebolo preukázané ohliadkou na mieste samom, fotografiami, resp. inými dôkazmi. V tejto súvislosti poukázal na to, že počas konania si 2x odniesol veci, u ktorých mal istotu, že mu patria, pričom pri odnášaní si všimol a uvedomil si, že ostatné veci sú buď predmetom konania pred Mestským súdom Košice a teda ich vypratávaním by si spôsobil zánik aktívnej legitímácie v spore, resp., že sa tam už nenachádzajú veci v jeho výlučnom vlastníctve. Vyslovil názor, že žalobkyňa sa v tomto konaní od neho dožaduje prakticky upratania celého dvora od vecí, ktoré sú v ich podielovom spoluvlastníctve, resp. vecí v jej vlastníctve, ktoré už ale nechce. V neposlednom rade namieta nepreskúmateľnosť rozsudku, v ktorom chýba odpoveď na ním vznesené námietky o nevykonateľnosti petitu ako i o tom, že vypratávaním nehnuteľností by sa zhoršilo jeho postavenie v konaní pred Mestským súdom Košice. Navrhol zmenu rozsudku spočívajúcu v zamietnutí žaloby a súčasne uplatnil trovy konania.

4. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného, to považuje za nedôvodné v plnom rozsahu. Na prvom mieste žalobkyňa poukazuje na nekonzistentnosť vyjadrení odvolateľa, ktorý raz tvrdí, že nehnuteľností nevypratá, lebo nevie ktoré má vypratáť, na inom mieste tvrdí, že všetky veci už vlastne odniesol a vypratá, aby pri tom na ďalšom mieste uviedol, že ich nevypratá, preto že veci, ktoré má vypratáť sú súčasťou jeho nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia v inom súdom konaní. K námietke nevykonateľnosti rozsudku uviedla, že ten je v súlade s tisíckami rozhodnutí slovenských súdov, kde žalobca v konaní o vypratanie identifikuje nehnuteľnosti a nie jednotlivé veci, ktoré sa v nehnuteľnostiach nachádzajú. Predmetom konania pred Mestským súdom Košice nie je zhodnotenie drobných stavieb, ale bezdôvodné obohatenie za stavebné práce, ktoré mal odvolateľ pre žalobkyňu údajne vykonať, pričom žaloba bola zamietnutá o čom svedčí priložený rozsudok z 03.10.2023. V tomto konaní nejde o odstránenie stavieb, ale o vypratanie hnutelnosti z nehnuteľnosti. Preto tu prejednávane konanie nie je prekážkou uplatnenia práva odvolateľa v konaní pred Mestským súdom Košice. Odvolateľ neoznačil ani jeden dôkaz svedčiaci o jeho tvrdení, že upratá pozemok žalobkyne, ktoré tvrdenie žalobkyňa popiera. Žalobkyňa nesúhlasí ani s námietkou o nepreskúmateľnosti rozsudku, lebo s nastolenými otázkami odvolateľa sa súd vysporiadal v bodoch 17. a 18. odôvodnenia svojho rozsudku. Navrhla rozsudok potvrdiť a uplatnila trovy konania.

5. Žalovaný vo svojom ďalšom vyjadrení v podstate opakuje svoju odvolaciu argumentáciu, resp. odmieta odvolaciu argumentáciu protistrany, ktorá vo svojom následnom vyjadrení odkázala na svoje doterajšie vyjadrenia.

6. Ďalšie podania strán do rozhodnutia odvolacieho súdu dané neboli.

7. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil na svojej úradnej tabuli aj na svojej webovej stránke minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods.

3 CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné priznať úspech, keďže rozsudok je v napadnutých výrokoch vecne správny, čím boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 CSP).

8. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

9. Odvolací súd v odvolacom konaní tak posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích námietok v kontexte s namietaným nesplnením procesných podmienok, nepreskúmateľnosťou rozhodnutia, nesprávnymi skutkovými zisteniami a s nesprávnym právnym posúdením veci, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (pozri napr. Ústavný súd SR, sp. zn. II.ÚS 78/05).

10. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie v prejednávanej spore správne zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností a na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a prejednávaný spor aj správne právne posúdil. Z odôvodnenia tu napadnutého rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu na strane druhej. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia konajúceho súdu prvej inštancie a v podrobnostiach naň poukazuje.

11. Možno teda naproti námietkam odvolateľa uzavrieť, že aj podľa právneho názoru odvolacieho súdu dal súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí zrozumiteľnú a presvedčivú odpoveď na podstatné argumenty strán sporu, pričom tak učinil v snahe garantovať stranám sporu ich právo na spravodlivý proces. Skutočnosť, že v tomto rozhodnutí neboli naplnené očakávania žalovaného, teda súd prvej inštancie nerozhodol v súlade s jeho právnym názorom ešte neznamená, že došlo k porušeniu jej základného práva na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie podľa odvolacieho súdu totiž postupoval v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi a majúc na pamäti základné právo strán sporu na súdnu ochranu, túto stranám sporu poskytol v požadovanej kvalite.

12. Odvolací súd osvojujúc si závery súdu prvej inštancie na zdôraznenie vecnej správnosti a v súvislosti s odvolacími námietkami žalovaného doplnia nižšie uvedené.

13. V prípade, keď je rozhodnutie súdu nevykonateľné, jedná sa o zmätočné rozhodnutie. O takýto prípad však v prejednávanej veci nešlo. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie netrpí vadou nevykonateľnosti, pretože súd prvej inštancie vo výroku jasne určil povinnosť, ktorú má žalovaný splniť (povinnosť vypratať) a presne identifikoval nehnuteľnosti (podľa údajov z katastra nehnuteľností), ktorých sa uložená povinnosť týka, pričom už samotná realizácia tejto povinnosti je na žalovanom. Z výroku napadnutého rozsudku jednoznačne a nepochybne vyplýva povinnosť uložená žalovanému, ktorá povinnosť je formulovaná určito a jednoznačne, bez pochybností o rozsahu uloženej povinnosti. Odvolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné uviesť, že hmotné právo hovorí o práve vlastníka domáhať sa vydania veci, teda hnutelnej aj nehnuteľnej (od toho, kto ju neprávom zadržuje), naopak procesné právo naproti tomu hovorí o vydaní veci iba vo vzťahoch k hnutelným veciam a pri nehnuteľných veciach sa vydanie realizuje vyprataním a keďže výroky rozsudkov vzhľadom k tomu, že exekúciu možno vykonať iba spôsobom uvedeným v zákone, preto pri práve vlastníka domáhať sa ochrany vlastníckeho práva vo vzťahu k nehnuteľnosti je potrebné formulovať petit „vypratať nehnuteľnosť“ (R 53/1973), keďže pod pojmom „splnenie povinnosti vypratať nehnuteľnosť“ sa rozumie odstránenie všetkých hnutelných vecí nachádzajúcich sa v priestoroch nehnuteľností a zabezpečenie opustenia priestorov osobami tam sa nachádzajúcimi. Z obsahu odvolacej argumentácie tak vzhľadom na vyššie uvedené vyplýva, že žalovaný si zamieňa otázku nedostatku žaloby (žaloba má zákonom požadované náležitosti vrátane presného, určitého

a zrozumiteľného petitu), t. j. nesplnenie procesnej podmienky, s otázkou vád v skutkových zisteniach súdu.

14. Tento záver je podporený aj rozhodnutím NS SR, sp. zn. 1Cdo/1089/2015 z 28.02.2017, ako aj rozhodnutím KS BB, sp. zn. 16Co/37/2023 z 20.12.2023, resp. rozhodnutím KS BA, sp. zn. 8Co/19/2019 z 29.03.2022, z ktorých vyplýva, že „pri žalobe o vypratanie stačí, ak sa dostatočne identifikuje nehnuteľnosť, ktorá je neoprávnene užívaná, pričom nie je nutné špecifikovať každú vec, ktorá sa na pozemku nachádza; Žalovaný má pri povinnosti vypratania nehnuteľnosti túto vypratať, čo znamená buď odtiaľ odísť, ak sa na nej fakticky zdržuje a zároveň si aj odniesť alebo odstrániť svoje veci z pozemku, čo predstavuje komplexný obsah práva užívania; Vykonateľnosť výroku súdu, ktorým uložil povinnosť na vypratanie nehnuteľnosti, nevyžaduje špecifikáciu konkrétnych vecí, ktoré sa majú vypratať, keďže táto povinnosť sa vzťahuje na všetky veci na nehnuteľnosti sa nachádzajúce a patriace tomu, kto nehnuteľnosť neoprávnene užíva“. Ceteris paribus vyvracia i odvolaciu argumentáciu žalovaného k otázke akéhosi upratania celého dvora.

15. Každý si môže pred súdom uplatniť svoje, hoci aj domnelé právo (!), pričom len súd môže posúdiť, či takéto právo existuje a je potrebné mu poskytnúť ochranu. Absurdným by bolo, ak by bol ktokoľvek za aplikáciu jeho ústavného práva na súdnu ochranu sankcionovaný. Tu treba podotknúť, že v prípade straty sporu predsa znáša neúspešná strana trovy konania protistrany. Tým zákonodarcu zabezpečuje, aby nedochádzalo k zneužívaniu súdov a šikanovaniu iných osôb neustálym uplatňovaním nedôvodných žalôb. Preto ani odvolacia argumentácia žalovaného o tom, že žalobkyňa žalobou v tu súdnej veci mu bráni v jeho v práve v konaní vedenom pred Mestským súdom Košice pod sp. zn. 38C/191/2016 obstáť nemôže, ak navyše bol žalovaný nateraz, hoc aj neprávoplatne pred Mestským súdom neúspešný – jeho žaloba bola v tam označenom konaní zamietnutá.

16. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami strany, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 220 ods. 2 CSP). Právo (strany) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia). Rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené, pričom rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“. Odvolací súd v prípade potvrdenia rozsudku súdu prvej inštancie sa v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia podaného súdom prvej inštancie (porovnaj rozsudok Helle proti Fínsku z 19. decembra 1997, sťažnosť č. 20772/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-VIII).

17. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie týkajúce sa žalovaným v odvolaní namietaných skutočností je vyčerpávajúco, správne skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedá všetkým požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Taktiež uviedol, prečo nevykonal určité dôkazy. Prijaté právne závery primerane vysvetlil, pričom dal i odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky oboch strán. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani takéto aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že sa žalovaný s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie nestotožňuje ešte neznamená, že závery v ňom obsiahnuté nie sú správne. Súd prvej inštancie totiž zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobe z časti vyhovel, a pre ktoré ju z časti zamietol. Napadnutý rozsudok tak nie je postihnutý vadou nepreskúmateľnosti z dôvodu nedostatočného odôvodnenia.

18. S poukazom na vyššie uvedené, potom odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v I. vyhovujúcom výroku, včítane závislého, odvolacími dôvodmi osobitne nespochybného III. výroku o trovách konania, s použitím ust. § 387 ods. 1, ods. 2 CSP, ako vecne správny potvrdil.

19. Podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Preto na ďalšiu irelevantnú argumentáciu žalovaného, zachádzajúcu do nadbytočných podrobností, nespôsobilú už prívodiť úspech jeho odvolaniu, nepovažoval odvolací súd za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

20. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnej žalobkyni v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP). Odvolací súd nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa na postup podľa § 257 CSP.

21. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).